

ของแพงแล้ว และจะแพงอีก

หน้าต่างความคิด



● เกียรติอนันต์ ส้วนแก้ว
ผู้อำนวยการศูนย์วิจัย
ม.ธุรกิจบัณฑิตย์

ปัญหาของแพงเป็นเรื่องใหญ่ รัฐบาลที่ไม่ใส่ใจเรื่องปากท้องของประชาชนจนต้องหมดอายุก่อนเวลาอันควร เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในประเทศต่างๆ ทั่วโลกมาหลายครั้งแล้ว โดยเฉพาะในประเทศกำลังพัฒนาที่ยังมีผู้มีรายได้น้อยอยู่เป็นจำนวนมาก หากดูตัวเลขอัตราเงินเฟ้อของไทยในเดือนมิถุนายนที่ผ่านมาซึ่งเท่ากับ 2.25% อาจจะ使人คิดว่าประเทศไทยในตอนนี้ไม่มีปัญหาของแพงเสียจนเกี่ยวกับปัญหานี้ คงเป็นแค่เสียงนกลีแสงจากกลุ่มที่จ้องจะโค่นรัฐบาล ไม่ต้องสนใจก็ได้ เดียวพอไม่ได้ผล เสียงบ่นเหล่านี้ก็จะหายไปเอง ความคิดเช่นนี้นับว่าอันตรายต่อสุขภาพทางการเมืองของรัฐบาลอย่างยิ่ง เพราะด้วยข้อมูลชุดเดียวกันกับที่รัฐบาลใช้อยู่ หากมองลงไปในระยะยาวจะเห็นว่าปัญหา

ของแพงเป็นเรื่องจริง

ผลสำรวจความคิดเห็นของประชาชนในช่วงสองสามเดือนที่ผ่านมา รวมไปถึงความเห็นจากนักวิชาการหลายท่าน ได้ผลสอดคล้องกันว่า **ตอนนี้ของแพงเป็นปัญหาเร่งด่วนที่ต้องได้รับการแก้ไข** เพื่อยืนยันความเห็นเหล่านี้ ผู้เขียนจึงขอเอาข้อมูลอัตราเงินเฟ้อของจากสำนักสารสนเทศและดัชนีเศรษฐกิจการกระทรวงพาณิชย์มาเสนอเป็นกราฟแท่งในรูป ซึ่งจะเห็นว่า ในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมาอัตราเงินเฟ้อของประเทศได้ลดลงอย่างต่อเนื่องจากประมาณ 3.4% ในเดือนมกราคมมาเป็น 2.25% ในเดือนมิถุนายน

ในเมื่ออัตราเงินเฟ้อลดลงอย่างต่อเนื่องแบบนี้ แล้วทำไมถึงยังมีเสียงร้องเรียนเกี่ยวกับปัญหาเงินเฟ้อ? ความขัดแย้งระหว่างข้อมูลในภาพรวมกับความเห็นของประชาชนเกิดจากมุมมองที่แตกต่างกัน สำหรับประชาชนแล้ว การประเมินภาวะของแพงเริ่มต้นด้วยการเปรียบเทียบราคาของกินของใช้ประจำวัน ว่าราคาเปลี่ยนไปมากแค่ไหน ซึ่งราคาของกินประจำวัน เช่น อาหารและเครื่องดื่มนั้น เป็นแค่ส่วนหนึ่งของกลุ่มสินค้าที่ใช้คำนวณอัตราเงินเฟ้อในภาพรวม ถ้าหากเลือกเฉพาะอัตราค่าเปลี่ยนแปลงของระดับราคาสินค้าประเภทอาหารและเครื่องดื่ม

ดูมีค่าคำนวณอัตราเงินเฟ้อเสียใหม่ โดยตั้งชื่อว่า **“เงินเฟ้อปากท้อง”** ซึ่งแสดงโดยเส้นทึบในรูป จะเห็นได้ว่า อัตราเงินเฟ้อปากท้องเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง นั่นแสดงว่า ราคาของอาหารและเครื่องดื่มแพงขึ้นจริง และแพงขึ้นในอัตราที่เพิ่มขึ้นอีกด้วย ดังนั้น ความเห็นของประชาชนเกี่ยวกับราคาของที่แพงขึ้นจึงเป็นเรื่องจริง ไม่ได้คิดไปเอง

มีสาเหตุสำคัญสองเรื่องที่ทำให้เงินเฟ้อปากท้องสูงกว่าอัตราเงินเฟ้อในภาพรวมกว่าเท่าตัว สาเหตุแรก คือ อากาศร้อนและภัยแล้งในช่วงเดือนมีนาคมถึงเมษายนที่ส่งผลต่อปริมาณผลผลิตการเกษตรที่ออกสู่ตลาดทำให้ราคาสินค้าเหล่านี้แพงขึ้น ซึ่งในประเทศนี้ จะโทษรัฐบาลเสียทั้งหมดก็ไม่ได้ เพราะดินฟ้าอากาศเป็นเรื่องที่เหนือการควบคุม การที่ราคาแพงขึ้นจึงเป็นไปตามกลไกตลาด

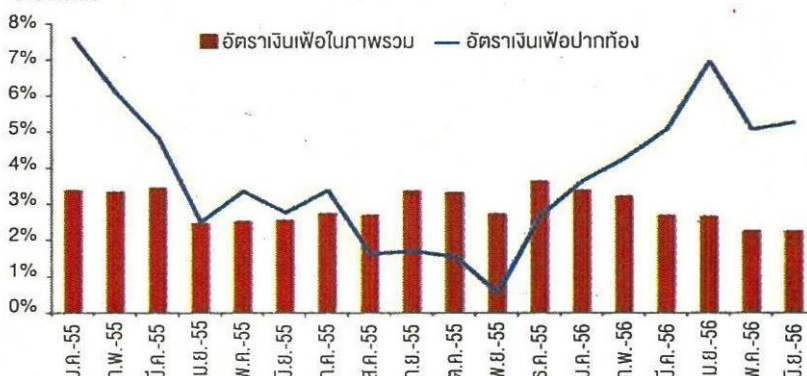
อย่างไรก็ตาม คำถามที่ชวนให้คิดก็คือ หลังจากเกิดปัญหานี้แล้ว รัฐบาลได้ทำอะไรเป็นชิ้นเป็นอันเพื่อแก้ปัญหาบ้าง? ความพยายาม

เหล่านี้ได้ผลแค่ไหน? ตัวเลขอัตราเงินเฟ้อปากท้องคือหลักฐานที่ดีที่สุดเกี่ยวกับความสามารถของรัฐบาลในการแก้ปัญหา

สาเหตุที่สอง คือ ผลกระทบจากนโยบายกระตุ้นกำลังซื้อของประชาชน โดยเฉพาะนโยบายค่าแรงขั้นต่ำ 300 บาท ที่ออกมาโดยไม่มีมาตรการรองรับ จนจุดให้อัตราเงินเฟ้อปากท้องเพิ่มขึ้นตั้งแต่เดือนมกราคม 2556 ซึ่งเป็นช่วงที่เริ่มนโยบายนี้ทั่วประเทศสำหรับสาเหตุนี้ รัฐบาลต้องยึดกรอบไปเต็มๆ

การช่วยเหลือเพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตของแรงงานเป็นเรื่องที่เข้าใจได้ เป็นเรื่องที่น่ายินดี สนับสนุน แต่การคิดไม่รอบคอบ ขาดมาตรการรองรับเพื่อไม่ให้เงินเฟ้อปากท้องแพงขึ้นต่างหากที่เป็นปัญหา เพราะถ้ารายได้เพิ่มขึ้นแต่ของแพงขึ้น คุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นของแรงงานก็เกิดขึ้นแค่ชั่วคราว ถ้าเอาตัวเลข 300 บาทมาเป็นฐานในการคิด แล้วใช้อัตราเงินเฟ้อปากท้องมาคำนวณ เงิน 300 บาทในตอนนี้มีอำนาจซื้อประมาณ 290 บาท หากแนวโน้มเป็นเช่นนี้ต่อ

อัตราเงินเฟ้อ



กรุงเทพธุรกิจ

Krungthep Turakij
Circulation: 145,530
Ad Rate: 1,500

Section: First Section/ทัศนะวิจารณ์

วันที่: ศุกร์ 26 กรกฎาคม 2556

ปีที่: 26

ฉบับที่: 9073

หน้า: 11(กลาง)

Col.Inch: 54.07

Ad Value: 81,105

PRValue (x3): 243,315

คลิป: สีสี่

คอลัมน์: หน้าต่างความคิด: ของแพงแล้ว และจะแพงอีก

ไป อีกหนึ่งปีครึ่ง อำนาจซื้อของเงิน 300 บาท จะเหลือแค่ประมาณ 250 บาท ซึ่งใกล้เคียงกับค่าแรงขั้นต่ำในกรุงเทพและปริมณฑลก่อนมีการปรับขึ้นค่าแรง แสดงว่า หลังจากเดือนธันวาคม 2557 แรงงานที่ทำงานในกรุงเทพและปริมณฑล

จะมีอำนาจซื้ออาหารและเครื่องใช้กับตอนก่อนมีการปรับขึ้นค่าแรงขั้นต่ำ

หากนำข้อเท็จจริงที่ว่า จังหวัดเหล่านี้ มีการปรับขึ้นค่าแรงมาตั้งแต่เดือนเมษายน 2555 ดีไม่ดี สิ้นปีหน้า แรงงานกลุ่มนี้อาจจะจนลงกว่าเดิมเสียด้วยซ้ำ

เงินเพื่อเป็นสวัสดิการที่ต้องมีการควบคุม การที่ของแพงขึ้นทุกวัน ทำให้คนคาดการณ์ไปว่าของจะแพงขึ้นไปอีก ถ้าไม่ประหยัดเงินไว้ใช้จ่ายในอนาคต ก็จะเร่งซื้อของด่วนไว้ก่อน ในส่วนของคนขายก็ต้องปรับราคาไปล่วงหน้าเพื่อสะท้อนต้นทุนในอนาคต ถ้าทั้งคนซื้อและคนขายคาดการณ์แบบนี้ สุดท้ายของที่แพงอยู่แล้วก็ยิ่งจะแพงขึ้นไปเรื่อยๆ

อิทธิฤทธิ์ของดัชนีไข่ไก่ เคยคำว่ารัฐบาลชุดก่อนมา และทำให้รัฐบาลชุดนี้เข้าในมาแล้ว การเลือกวางเฉย ยึดเอาตัวเลขเงินเพื่อในภาพรวมเป็นสรณะ ไม่ได้ทำให้ปัญหาหมดไป โครงการธงฟ้าและร้านโชวห่วยก็ยังไม่ใช้การแก้ปัญหาที่ตรงจุด เลิกพยายามทำให้ประชาชนมองเหมือนรัฐบาลเสียที่ รัฐบาลต้องหัดมองปัญหาจากมุมมองของประชาชน ถึงเวลาที่ทีมเศรษฐกิจของรัฐบาลแสดงฝีมือ เพราะปัญหาปากท้องคือไม้บรรทัดอันใหญ่ที่สุดที่ประชาชนใช้วัดน้ำยาของรัฐบาล